

ärtafaddund, ja temma sedda jo warra hom-
mikuit takka aiand — ning, rahwa juhhat-
mist möda, itka liggemale Kadri kulla pole
sanud. Ja, enná! Kadri istub ühhel pool
põesa ja kouub kinnast, ja hobbone sõõb teisel
pool. //Mollemad otsin! mollemad leian!
hüdis Jaan sure rõmoga; ja Kadri ei näinud
tedda mitte enne kui ta selle heäle peäle loi
waatma, ärraehmatand keit, aino üksi olles:
Eest karjane seisib hõpis teisel. Jaan rakis
temmale kohhe omma hobbose luggu ütles,
ning ütles seamma jonega: //et Jummal
mind seddawisi sinno jure juhhatand, siis kule
mo süddame nou: ja said armsaks mo melest
esimesest otlast, kui sind n'ggin — agga
mis si n no südda ütleb?// Ja Kadri kostis:
//rági sedda minno wannemattele, sest ilma
nende teadmatta ei tea muina ühtegi — ei
sin sünni sest räkida.// Sus panni Jaan
wajjad omma hobbose pähhä ja ütles ärrasois-
tes: //Kidetud olgo Se, kes sind on lonud!//
Agga ni pea kui Kadri kwo sai, ütles ta
emmale: //ei olle ma tannini weel midwagi

omma wannematte ees warjul piddand, se-
párrast tunnistan, et tunnaeile, kui karja
hoidmas korral ollin, teise walla Jaan, om-
ma lojust otsides, minno jure juhtus, ja se-
samma jonega mind ennesele abbikasaks küs-
sis; agga ilma teie teadmatta ma ei annud
temmale ühtegi otsust weel, et mo südda kü-
temma pole on.// Siis kostis moistlik em-
ma: //egga meitegi nisuggust meest sulle ei
kela; omneti kallimaks ta melest saad, et
wannemattele andsid sedda au. Sest igga
wannem näab omma lapse párrast mitto
waewa, ja ei tahha muud tanno se cest, kui
et lapse käsfi hásti káib.//

Jubba leht-pu olli omma fattet mahha
heitnud, ja ükski lind ei laulnud enam tem-
ma oksade peäl. Keit rohhi olli jo nártsind
ja karjane ja lambolinne wárrisefid metsa-
tulle paistel. Siis tullid ühhel laupawa-
dhtul laks meest ratsa, semmi kui Kadri isä
aue. Perre koerad haurfusid ja teiste perrette
koerad tagga järrel, et se jut kohhe ütles kulla
laks; sest ku paistis otse kui kúrral ja Jaan ja